

EU nu har en lige så stor handelsvægt som USA og Sydøstasien?

Det havde vi ikke tidligere, og vi ville ikke have haft tilnærmelsesvis den tyngde, vi har i dag, hvis vi i stedet for EU havde valgt den traditionelle bilaterale løsning.

Vi bliver nødt til at gøre op med myterne. Vi må læse og forstå vores egen og Europas historie. Vi må lære at se os selv som land, som nation, som individer i den virkelighed, der omgiver os, kun derved kan vi komme videre i vores nationale diskussion om Danmarks placering i Europa, først da kan vi bidrage konstruktivt til at udvikle det europæiske samarbejde, først da kan vi føre vores egen kultur og traditioner videre inden for Det Europæiske Fællesskab, som vi er en del af.

Det kræver åbenhed, ærlighed og vilje til at komme hinanden i møde, hvis vi i Danmark skal have lukket det sår, som i snart 30 år har skåret sig ned i befolkningen og delt os i to lejre.

Af hensyn til nationens sundhed skal vi gøre os den anstrengelse at definere vores vision for Danmarks fremtid i Europa, en vision, hvor det fortsat er selvstændige stater, der samarbejder, og hvor man er villig til at afgive retten til at bestemme alting selv til fordel for fælles løsninger, der styrker Fællesskabet, når problemerne er grænseoverskridende – vel at mærke ikke kun, når vi selv tilraner os fordele, men også når det medfører ulemper for de få til gengæld for fordele for de mange.

I den løbende diskussion om Danmark og EU glemmer vi alt for let de resultater, som Det Europæiske Fællesskab har skabt. Fokus er på kritikken af EU's fejl og mangler. Det giver en skæv diskussion. Selv ikke de mest forhædede EU-modstandere, måske lige bortset fra et par fundamentalister på venstrefløj, er interesseret i at smide resultaterne af et kvart århundredes europæisk samarbejde på møddingen.

Den fri konkurrence er i dag et faktum. Statsstøtten er stort set afviklet til gavn for dansk produktion og eksport. Forbrugerbeskyttelse, fødevarer sikkerhed er reguleret på europæisk plan. Det giver tryghed for forbrugerne.

Miljøregler er vi fælles om. Det giver fair konkurrence for virksomhederne og skubber i den rigtige retning over for mindre miljøbevidste lande. Varestandarder gælder for hele EU. Det indre marked har udvidet mulighederne for danske virksomheder helt enormt.

Jeg synes også, det er værd at hæfte sig ved, at EF-Domstolen, som ofte i den danske debat mis-

krediteres for mangt og meget, faktisk har evnet at holde det indre marked funktionsdygtigt ved konsekvent at dømme til fordel for frihandel. Tendenser til handelshindringer og protektionisme bliver opfanget i systemet hurtigt og effektivt.

Det er resultater, som vi skal være stolte af. Det er resultater, som vi skal minde hinanden om, når vi diskuterer Danmark i Europa.

Vi står nu over for den største historiske opgave, siden samarbejdet startede med Kul- og Stålunionen, nemlig udvidelsen af EU med Øst- og Centraleuropa og Baltikum – en udvidelse, vi har en moralsk og politisk forpligtelse til at støtte og fremme, uanset hvilket parti vi repræsenterer her på Tinge.

De lidelser og de mange millioner af mennesker, der måtte lade livet under kommunismens åg, skylder vi en udstrakt hånd. Ja, vi skylder dem mere end det. Vi skylder dem al den politiske og økonomiske opbakning, der kan fremskaffes, så de bliver medlemmer hurtigst mulig, bliver en del af vores fællesskab, hvor de små lande bliver tilgodeset og respekteret på lige vilkår med de store.

Det er med tungt hjerte, man indimellem læser dagens aviser eller hører aftenens nyheder, for den danske dagsorden er alt, alt for ofte præget af teknisk dressurridning i ditten eller datten artikel i forhold til traktatforhandlingerne. Og hvis der er et problem, ja, så må vi danskere jo bare resolut sige nej.

Ja, nogle partier, partier, som jeg ikke vil beskylde for uvidenhed om, at udvidelsen er betinget af et dansk ja til Nicetraktaten, har allerede udmeldt et nej.

Man skulle tro, at Enhedslistens medlemmer bare havde en smule ydmyghed tilovers for de lande, som de med deres hyldelse til de sovjetiske magthavere var med til at undertrykke engang.

Lad os få proportionerne på plads: Hvad er lidt mindre stemmewægt til Danmark værd i forhold til at få samlet Europa helt og give vores børn og børnebørn et fredeligt Europa i dåbsgave?

I forbindelse med de afsluttende forhandlinger om Nicetraktaten skal det selvfølgelig fortsat være den danske regerings mål at arbejde for én kommissær pr. land. Derom ingen tvivl. Da Kommissionen har initiativretten, bør alle lande være repræsenteret dér.

Til gengæld må vi erkende, at et udvidet EU med mange små lande vil skabe et reelt demo-